

Harrån

Harråns naturreservat utgörs av flera mycket värdefulla miljöer. Ett vattendrag med hög grad av naturlighet, ett myr-sumpskogskomplex med gott om gamla och döda träd och en kalktallskog med rik svampflora.

Värdefull vattenmiljö

Harrån har hög grad av naturlighet och betecknas som ett naturvatten. Vattendraget har en naturlig vattenregim och strandzon och vattenkvaliteten är nära naturlig. Tack vare att vattendraget rinner genom kalkrika marker så är vattendragets buffertförmåga väldigt god. Vattendraget hyser rikligt med försurningskänsliga bottendjur. I Harrån finns utter och i dess övre delar finns ett reproducerande bestånd av flodpärlmussla som tillhör de värdefullaste i regionen.

Lombäck-Stormyran är en av de minst påverkade myrarna i länet. Det är en mosaik av myr och sumpskog där delar av sumpskogen är naturskogsliknande med gott om gamla och döda träd. Vegetationen är mycket artrik och mångformig med ett stort antal rikkärsarter.

Speciella skogsarter

På Harråns östra strand, i norra delen av reservatet, finns Lombäckshedens kalkbarrskog. Det är en sandig kalktallhed med en speciell och rik svampflora, med förekomst av en mängd hotade svampar. Bland annat finns fynd av doftmusseron, lakritsmusseron, brandtaggsvamp, blåfotad taggsvamp, slöjvaxskivling och narrvaxskivling. Längs ån och kring Lombäck-Stormyran finns restbestånd av naturskogsartade skogsmiljöer kvar. Dessa mindre skogsmiljöer hyser en mängd hotade lavar, mossor och svampar. Bland annat förekommer ringlav, trådbrosklav, lappticka, doftticka och gräddticka. I anslutning till Harrån vid finns också en av länets största klådrislokaler. Dessutom förekommer flera andra ovanliga arter i området, som trolldruvemätare, guckusko och salamandrar.

Kulturhistoriska lämningar

Våtmarkerna har brukats i äldre tider för slåtter och i området finns ett flera fångstgropar.

Dödisgropar

Öster om Harrån finns ett område med det som vi orienterare kallar för "negativ kurvbild" Det betyder att höjdkurvorna på kartan i huvudsak beskriver gropar, inte berg eller höjder.

Dödisgropar är små, ofta avloppslösa, gropar och förekommer vanligen i komplext uppbyggda backlandskap tillsammans med moränkullar och kullar av isälvsmaterial (getryggar). De bildades när inlandsisen smälte bort och större isblock bröts loss och begravdes i sand och grus. När sedan isblocken smälte lämnade de en grop i marken.

Dödisgropar från inlandsisens avsmältningsskede har i regel genomgått en utveckling från ett kortvarigt, avloppslöst sjöstadium med snabb igenväxning till ett kärr. I väl-dränerade områden som vid Harrån, försvinner vattnet ner i marken. CP 231 och 235 är exempel på sådana torra gropar. Sjön söder om dessa CP är en vattenfylld dödisgrop.

<https://www.lansstyrelsen.se/vasternorrland/besoksmal/naturreservat/harran.html?sv.target=12.382c024b1800285d5863a8af&sv.12.382c024b1800285d5863a8af.route=/&searchString=&counties=&municipalities=&reserveTypes=&natureTypes=&accessibility=&facilities=&sort=none>